

OOM JANNUS MET DE PET

DOOR W.G. van de HULST

AAN

DE LEIDER(STER)

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM-CENTRUM

TEKENINGEN VAN
W. G. VAN DE HULST Jr

Is heel lang geleden.

Ik was nog maar een kleine jongen, en woonde bij oom Jannus thuis. . . . Mijn moeder was al gestorven, toen ik nog in de wieg lag: ik heb haar nooit gekend. Mijn vader, de zeeman, kon niet voor mij zorgen.

Oom Jannus was streng. Wij met z'n vieren: Peter, die de oudste was, en de dikke Jan, en Aafje met haar rode appelmangetjes — zijn drie kinderen — en ik, we hadden niets in te brengen thuis.

Oom Jannus was de wagenmaker van het dorp. Hij had een grote snor en droeg altijd een hoge, zijden pet; — 's Zondags ook.

Oom Jannus had er de wind onder, ook bij het. . . . *Bijbellezen.*

Elke middag, na het eten, kwam de grote Bijbel op tafel. Dan, — dan zette oom Jannus zijn pet, zijn wel wat erg gedeukte en verfomfaaide *daagse* pet, die hij *onder* de maaltijd altijd ophield, met een plechtig gebaar af, en legde die náást zijn bord. Dat was uit eerbied voor het heilig boek; ja, maar

dat betekende ook nog iets *anders*. Dat betekende voor ons, kinderen: „Pas op, als je niet goed luistert!“ . . .

Want — als oom Jannus las met zijn zware, donkere stem, keek hij zo nu en dan ook eens spiedend de tafel rond, of we wel heel eerbiedig luisterden, of we niet ongedurig op onze stoel zaten te wippen. . . .

O, wee, als hij iets merkte, dat niet behoorlijk was!

Dan, soms, kwam. . . . de pet.

Peter zat — zo heel voorzichtig — met het puntje van zijn pink tegen de steel van zijn lepel te duwen, die naast zijn bord lag. Die lepel was zeker een stoomschip, dat heel langzaam de haven uitvaren moest.

Maar — oom Jannus zag het. Hij pakte de pet; Peter kreeg er een klap mee, boven op zijn gele haar. En de harde klep, die voelde je; — dat wist ik wel.

Het stoomschip bleef liggen in de haven en Peter zat weer roerloos en luisterde. En oom Jannus las verder uit de Bijbel. . . .

De kleine Aaf, aan de andere zijde van de tafel, zat stilletjes naar *Mies* te kijken, de grote witte poes, die op de vensterbank zat in de zon. Mies knipperde met haar groene spleetogen behaaglijk in het warme licht. Kleine Aaf vond dat wel een aardig spelletje èn — ze ging ook knipoogjes maken.

Maar — oom Jannus zag het. Hij pakte de pet en — omdat kleine Aaf aan de andere zijde van de tafel zat en zijn arm niet lang genoeg was om bij haar te komen — wierp hij de pet naar haar toe, vlak tegen haar mopsneusje.

Ze schrok verschrikkelijk; ze knipoogde nog veel erger, kroop schuw nog een eindje dichter naar moeder toe, die naast haar zat, vouwde toen gauw haar handjes samen bij de rand van haar bord. . . . Haar rode appelwangetjes waren nòg roder geworden.

Moeder gaf de pet terug; — zwijgend.

En oom Jannus las verder uit de Bijbel. . . .

Ik?.... Ik vond dat *Bijbellezen* niet mooi.... Soms ja, was er wel een mooi verhaal, waar ik graag naar luisterde; maar soms ook kwamen er stukken, waarvan ik niets begrijpen kon, en hele rijen vreemde, moeilijke namen, waarvan ik er niet één onthouden kon.

Ik hield niet van de Bijbel. Ik was — dat kwam zeker door oom Jannus' pet er naast — ik was eigenlijk *bang* van de Bijbel. Als ik voorbij het kastje kwam, waarop de grote Bijbel altijd weer werd neergelegd, en ik de grote, half vergane gouden letters zag staan op de rug, was het soms of dat woord „Biblia” mij aankeek met boze, strenge ogen....

Maar dát, — dat durfde ik tegen niemand zeggen.

Zou Peter óók bang zijn voor de Bijbel? En dikke Jan, en Aafje?.... Ik wist het niet.

*

Op een keer, dat ik heel alleen in de kamer was, en achter de half-open kastdeur zat neergehurkt om een oude tol te zoeken, die daar ergens liggen moest, kwam oom Jannus binnen met „Lange Leendert”, de geitenkoopman.

Oom Jannus zag mij niet en oom Jannus had haast.

Hij liep naar het kastje, waarop de Bijbel lag, grabbelde wat in een lade: ik hoorde guldens en rijksdaalders rinkelen.

„Leendert, luister,” zei hij.... „Je kent de ouwe Job van de boskant wel, en zijn vrouw?”

„Jawel, baas,” zei Leendert.

„Nou, en nou is die ouwe tobbers hun geit gestorven. En ze zijn arm. Ze kunnen zo'n beest niet missen voor de melk.”

„Da's niet mooi, baas,” zei Leendert.... „De geiten zijn duur tegenwoordig.”

„Luister,” gromde oom Jannus' zware, donkere stem.... „En nou koop ik van jou een geit, een goeie, die best melk geeft, hoor je wel? En als die ouwe tobbers nou Zondagmorgen samen naar de kerk zijn, breng *jij* die geit stil bij hen in 't schuurtje.... En je vertelt er aan geen sterveling iets van,

hoor je wel? Ze moeten weer zo'n dier hebben, maar wie het betaalde, — dat hoeven ze nooit te weten...."

„'t Zal je gebeuren, baas," zei Leendert. „Ik zal mijn beste beestje voor ze uitzoeken; daar kun je van op-ân.... Je bent een brave kerel, baas."

„Brááf?" gromde oom Jannus, „niks braaf!"

Ik, achter de kastdeur, zag door het kiertje bij de scharnieren, hoe oom Jannus zijn grote, grove werkmanshand op de Bijbel legde.

„Braaf? Dit boek leert ons wel anders. Hebben we zelf niet alles wat we bezitten van God ontvangen? 't Is maar geleend goed, man.... Dit boek is een heilige wegwijzer; — een lamp voor onze voet, een licht op ons pad.... Ja, Leendert, in leven en sterven."

En ik hoorde de rijksdaalders rinkelen. Toen gingen die beiden weer de kamer uit, de werkplaats in.... Ze hadden mij niet

ontdekt; ze wisten niet, dat ik alles gehoord had. Maar — eerlijk, ik heb het, zolang oom Jannus leefde, aan niemand verteld.

En toen ik langs het kastje met de Bijbel kwam, — vreemd, toen was het, of die gouden, die strenge letters mij toch *anders* aankeken.

*

Peter stuurde zijn schip de haven uit; — maar dat mócht niet. Dat schip was een oude roeiboort, die oom Jannus ter

reparatie had; — die haven was het slootje terzij van 't huis. Oom Jannus was naar stad die dag. Peter ging varen.... „Ga je mee?” vroeg hij.

„Maar dat màg niet,” zei ik.

„Och, jô, niemand ziet het. En vóór vader terugkomt, zijn we al lang, làng weer thuis.”

Toen zijn we samen, ieder met een lange, dikke bonenstaak als vaarboom, het slootje uitgevaren. En 't ging pràchtig!

„Wij waren Watergeuzen, zeg,” zei Peter.... „En als we Spanjaarden zien, vallen we op onze buik in de boot en dan mikken we op ze met onze musketten, hè?....” Hij gluurde behoedzaam de struiken langs bij de kant, en plukte twee wilge-tenen: dat zouden onze geweren zijn.

En we kwamen de sloot uit in de brede wetering. O, toen ging 't nòg mooier, nòg sneller.

„Zeg,” zei Peter opeens en zijn ogen schitterden.... „zeg, zullen we naar 't grote Kanaal gaan? Daar golft het water zo lekker als er boten voorbijvaren.... Ja?”

„Maar dàt mag vást niet,” zei ik.

„Och, jô, niemand ziet het; 't geeft niks, hoor. Eventjes maar....”

En we boomden, en we waren al de Watergeuzen en de Spanjaarden alweer vergeten, en 't wrakke bootje schóót door het water.

„Fijn, hè?” zei Peter. Zijn ogen stráálden....

Het grote Kanaal.... Ja, 't water zwalpte wild en kolkte en bruiste achter de schroeven als de grote boten voorbij voeren; en brede golven deinden ter weerszij schuin weg naar de oevers.

Het grote, diepe Kanaal.... Hoe is 't gebeurd?

Waren onze armelijke vaarbomen te kort voor het diepe water? Konden we geen stuur houden? Hebben de zware, deinende golven, die als twee reuzevleugels schuin achter de

grote stoomboot mee-ijlden langs de schoeiingen en heen klots-
ten over de kant, ons oude, wrakke bootje *gegrepen*?

Ik weet het niet meer. 't Is zo lang, l ng geleden....

Maar n g hoor ik die rauwe gil opkrijzen....

Peter!.... Nog zie ik hem grijpen, grijpen in de lucht. En de
boot krijgt een geweldige duw. Opeens is Peter weg, w g in
dat witte, schuimende, wielende water achter het schip.

Het bootje, hoog opgestuwd, zakt weer wildwiegelend neer
achter de golf, drijft schommelend naar de kant. Ik, neerge-
smakt op de bodem, drijf mee....

Hoe ik op de wal gekomen ben, — ik weet het niet meer....

Er kwamen mannen toeschieten, boeren, geloof ik; — ze riepen, schreeuwden, wezen in 't water. En van 't grote schip werd teruggeschreeuwd.

Ik?.... Ik stond te beven, te rillen; mijn tanden klapperden; ik kon geen geluid uitbrengen. Alles wiede en woelde voor mijn ogen.... En opeens zag ik een donkere man in het water zwemmen. Hij kwam naar de wal, sleepte iets met zich mee.... *Peter!*.... Ik zag bloed aan het bleke hoofd van Peter.

Toen.... domme jongen, die ik was, — ik ben weg-gevolgen!
Dàt!, dàt.... dat vreselijke!

Ik ben het land doorgehield, alsof dat wilde, woeste hollen me helpen zou; een brugje over, een bos in.... Ik moest weg, wèg!

Naar huis?.... O neen, néén, ik durfde 't niet. Wèg, wèg, — nog dieper het bos in....!

Toen de avond schemerde, het donker kwam, dwaalde ik toch weer om ons huis. Het was er héél stil; zo bang stil.

En Peter.... Waar zou Peter zijn? Zou Peter....? Zou Peter

misschien d. . . . O, neen, aan dat, dat *verschrikkelijke* durfde ik niet denken.

De deur van de werkplaats kraakte. . . . Oom Jannus!

Ik zag, hoe hij zijn hand tegen zijn voorhoofd duwde, alsof hij pijn had, alsof hij iets ergs wègduwen wilde. . . . Hij zag mij niet; hij kwam, over de heg heen, de weg langs kijken. Net of hij op iemand wachtte.

Zou hij *mij zoeken*? . . . . Angstig dook ik weg.

'k Ben tòch naar binnen geslopen, toen oom Jannus weer weg was, toen ik me veilig meende.

Och, en daarbinnen? Niemand lette op mij, niemand scheen mij gemist te hebben; niemand vroeg iets aan mij.

Maar in de huiskamer, in de bedsteê?

Peter! . . . . Ik zag maar even *iets* van hem. Iets *roits*, iets ákelig wits. . . . En moeder zat voor het bed te schreien. En oom Jannus stond bij het raam, en zijn hand duwde tegen zijn voorhoofd. Ik hoorde hem iets zeggen over de dokter, en ik zag, hoe hij al wéér naar buiten ging om over de heg te kijken.

Op mij? . . . . Op *mij* lette niemand. . . . Gelukkig maar!

En opeens, in een vreemde, bange blijheid bedacht ik: „O, gelukkig! En niemand weet, dat ik met Peter ben meegeweest. En Peter kan het niet vertellen ook.

Ja, — máár. . . . ! Ik schròk er toch zelf van toen ik dat bedacht; maar iets *zeggen*, iets *vragen*? . . . . Neen, néén, ik *durfde* 't niet.

Jan en Aafje zaten vergeten in de keuken. Jan peuterde met een knipmes in een kastanje; Aafje zat aan de tafel te knik-

kebollen. Ik ging ook aan de tafel zitten. Toen hoorde ik de dokter komen....

Die nacht schrok ik telkens wakker. Ik weet niet waarvan. 't Was heel stil in huis. Als ik mijn hoofd buiten mijn bed boog, hoorde ik beneden soms vaag een geluid.... Zo droevig maakte mij dat, zo bang! Ik boorde mijn hoofd weer diep in het kussen. Sjorde wîld mijn dekens op.

O, dat zachte vage geluid daar beneden soms, — 't deed me zo'n vreemde pijn; 't wrong daarbinnen in mijn keel, in mijn borst iets samen: ik smeed mijn dekens weer terug, kroop er tòch weer onder. Ik wist het wel: oom en tante waakten samen bij de bedsteê, bij Peter, die misschien, *misschien* vannacht wel sterven kon. De dokter had het gezegd.

Peter z'n bed op de stille, donkere zolder tegenover het mijne was leeg. Als ik scherp keek zag ik iets *bleeks* daar: zeker zijn kussen.

Maar 't was zo vreemd: dat bleke wênkte mij, riep mij. Ik? Ik griezelde, maar ik deed het toch: ik stapte mijn bed uit.... 't Was Peter zelf, die mij riep. Hij zag zo akelig bleek, en hij keek zo bang.... Hij had de grote Bijbel van oom Jannus onder zijn arm, maar die Bijbel gleed weg; hij *kòn* hem niet dragen meer: die Bijbel werd zo zwáár, al maar zwaarder.

En Peter riep: „Help me dan! Help me dan!”

En toen droegen we *samen* die zware Bijbel weg.

En toen waren we ineens bij een groot water: 't kolkte en 't bruiste en 't witte schuim spatte op.

„Vooruit!” fluisterde Peter,.... „*in* het water!”

„De Bijbel?.... Maar dat *màg* niet!” zei ik.

„Och, jô, niemand ziet het; 't geeft niks, hoor,” zei Peter....

„Dan krijgen we nooit meer met de pet.”

Toen lieten we samen oom Jannus' Bijbel zakken in het woevende water.... „*Biblia*,” — ik zag het nog duidelijk — stond in gouden letters op de rug.

Ik schrok wakker; — beneden kraakte een deur.

Had ik gedroomd?... Ik keek naar Peters bed aan de overzij en naar de lichte plek van zijn kussen. Ik boog mijn hoofd buiten mijn bed om beter te kunnen luisteren.... Zou Peter misschien....?

Die droom van de Bijbel had mij nòg banger gemaakt. 't Was, of mijn bed brandde onder mij. Ik stak mijn ene been al naar buiten. Zou ik....? Ik stond al vóór mijn bed. Ja? Zou ik....? Ik sloop op mijn tenen naar de trapopening....

O, voor *tante* was ik niet bang; als tante nu maar *alleen* was beneden. O, ik wou haar zo graag vragen gaan, of Peter werkelijk sterven zou; ik wou haar zo graag vertellen gaan, dat ik, — *ik* ook schuld had. Ik wou wel bij haar neervallen op mijn knieën en mijn hoofd bergen in haar schoot, en mijn verdriet, mijn bangheid uitsnikken! En alles, *alles*, al dat *akelige* vergeten! Ik wou.... o, ik wist eigenlijk zelf niet, wàt ik wou. Ik sloop de trap af, vier, vijf treden; bleef toch weer zitten in een hoek, huiverend; — van kou, van bangheid, van narigheid.

Toch ben ik beneden gekomen; toch ben ik op mijn blote voeten onhoorbaar — de gang doorgeslopen naar de huiskamer....

O, als *oom Jannus* er nou maar niet was!

De deur van de kamer stond half open. Er viel een flauw lichtschijnsel in de gang.... Zou ik naar binnen durven kijken? Naar Peter? Naar....

O, pas op!.... Daar zat *oom Jannus* aan de tafel voor het raam met.... de open Bijbel voor zich. Hij zag mij niet; hij hoorde mij niet. Het kleine nachtluchtje, dicht bij het grote boek geschoven, gaf zo'n vreemde gouden kleur aan de bladen en aan de ene helft van *oom Jannus'* gezicht....

Oom Jannus zat stil te lezen; de pet naast het boek.

Tante zag ik niet; maar ik hoorde in de *voorkamer* een vaag gerucht: 't was, of de grote, ouderwetse canapé kraakte. Zou tante misschien op de canapé zijn gaan rusten?

Peter?.... Peter kon ik niet zien: de bedstee bleef achter de half-open deur verborgen.

Maar *oom Jannus*?.... Hij las. Soms, even, bewogen zich zijn strenge lippen, en 't was, of zijn gezicht dan *vriendelijker* werd. Vreemd was dat!.... Soms, even, ging zijn hand naar

zijn voorhoofd; maar — 't was nu niet meer dat bange wegduwen, alsof hij pijn had.... Soms, even, bijna onmerkbaar, knikte hij; en 't leek wel, of zijn strenge gezicht glànste. Was dat de gouden schijn van 't lampje, of kwam die glans als een zacht licht *van binnen uit*?

Zo vréemd was dat, zo móóí.... 't Leek wel, of de Bijbel tegen oom Jannus *sprak*, aan oom Jannus iets *vertelde*, hem *troostte* in zijn groot verdriet.

Ik begreep dat niet goed.... En ik dacht weer aan de middag met Lange Leendert, de geitenkoopman, en de rijksdaalders, zo maar weggegeven.... Was die Bijbel voor oom Jannus dan zo'n *wonder* boek?

„Een lamp voor onze voet, een licht op ons pad,” had oom Jannus toen gezegd; „een heilige wegwijzer”.... Ja, oom *Jannus* was niet bang voor de Bijbel, zoals ik; en de gouden letters op de rug zouden *hem* zeker niet streng en boos aankijken, zoals mij. Oom Jannus *hield* van de Bijbel....

Een zacht gekreun uit de bedsteê....

Oom Jannus, dadelijk, wendde het hoofd, keek, luisterde.

„O,” dacht ik, „Peter *leeft* nog!” En ik luisterde ook, probeerde, stijf tegen de muur gedrongen, ook te *kijken*.

Toen opeens, zag oom Jannus *mij*.

Ik?.... Ik had wel willen wegduiken; maar oom Jannus wenkte mij al, dat ik binnenkomen moest. Hij legde zijn vinger tegen zijn lippen, om mij tot stilte te manen. Ik *moest* wel komen. O, ik beefde van vreemde bangheid: 'k wou naar de bedsteê kijken, en ik *durfde* 't niet.... 't Kreunen had weer opgehouden.

Oom Jannus wees met zijn duim, dat ik moest gaan zitten aan de andere zijde van de tafel, tegenover hem.... Dáár — maar ik *durfde* niet goed — daar kon ik juist in de bedsteê zien.

„'t Is heel erg met Peter,” fluisterde oom Jannus.

„Ja,” knikte ik.... „ja!”

„Maar hij is in Gods hand, mijn jongen.”

„Ja,” knikte ik.... „ja!” En er brandden tranen in mijn ogen. Toen, door die tranen heen, durfde ik naar de bedsteê kijken. Ik zag Peter liggen, op zijn rug; zijn gezicht was als het laken zo bleek; een witte doek met een donkere vlek was om zijn hoofd gewonden. Hij lag stil, zijn ogen gesloten; maar zijn lippen wrongen, alsof hij erge pijn had.... Ik keek gauw weer naar oom Jannus en naar de open Bijbel op tafel; — ik dacht aan mijn vreemde, bange droom.... Ik griezelde.

„Waarom ben je uit je bed gekomen?” vroeg oom Jannus fluisterend.

Daar had je het nu!.... Wat, wát moest ik zeggen?

Ik hakkelde: „Ja, ik.... ik.... ik wou.... ik....”

„Wát wou je?.... Had je zo'n meêlij met Peter? Ja, jongen, 't is een bittere straf voor hem. Was hij thuis gebleven; was hij maar gehoorzaam geweest, zoals jullie....”

Toen — toen brandden mijn tranen weer op; toen heb ik het er opeens *uitgestoten*: „Ik.... ik ben ook meegeweest.... met het bootje.”

„Jij?.... Jij óók?”

Donkere rimpels trokken samen op oom Jannus' voorhoofd. Zijn ogen, toornig, verdrietig, — 't was, of ze door mij héén keken.... „Jij óók?”

Ik durfde oom Jannus niet meer aanzien. Ik knakte mijn hoofd op mijn armen en snikte het uit.

't Is lang, heel lang geleden. Die nacht heb ik nooit vergeten.

Oom Jannus.... Greep hij mij bij mijn haar?

Sloeg hij mij om mijn

oren? Joeg hij mij woedend weg?

Dreigde hij met een vreselijke straf?

't Bleef lang stil....

Toen legde oom Jannus zijn hand op mijn hoofd.

„Jongen,” fluisterde hij. . . . „God in de hemel weet alles. Hij weet ook, wat er is in je *hart*. Vraag *Hem* om vergeving voor je kwaad. Bid ook voor Peter. Hij zèlf kan het niet.”

Wéér was het stil.

„Ga nou maar weer naar je bed.”

Ik probeerde oom Jannus aan te kijken. . . . Kwam er *geen* straf, *geen* dreiging, *geen* kwaadheid? Alleen deze woorden? . . . .

O, klappen om mijn oren, een flink pak slaag zou me pijn hebben gedaan; maar *deze* woorden? . . . . Ze deden me óók pijn. Anders! Pijn *van binnen*; 'n *vreemde, felle* pijn.

„Ja, mijn jongen, ons boze hart is nooit te vertrouwen; 't mijne ook niet. Wij, zondige mensen, wij bouwen sterke muren van kwaad tussen God en ons, en we worden ongelukkig. Maar God is genadig. Hij breekt die muren af om *Jezus* wil. Hij roept ons. . . . Hier, in 't heilig boek heeft Hij 't beloofd. En 't Woord van God blijft eeuwig waar.”

Ik zag oom Jannus' grote, grove werkmanshand als in diepe eerbied neergelegd op de open Bijbelbladen.

„Ga nou maar naar je bed.”

Ik ben heengegaan. Ik zag, toen ik in de gang nog even probeerde om te kijken, dat oom Jannes hoofd gebogen was; dat zijn handen saamgevouwen lagen op de Bijbel; dat zijn lippen zich zacht bewogen. . . .

Ik, in mijn bed, — ik heb óók gebeden.

*

Wij zitten weer aan tafel.

Peter óók. Hij ziet bleek nog en mager. Hij is zwaar ziek geweest. Dagenlang heeft hij in grote zwakte liggen worstelen met de felle koorts, die zijn jonge leven belaagde. Nu is het grote gevaar geweken. Zijn linkerslaap heeft nog een schrijnend roodaangelopen lidteken. Is hij in zijn val uit de roeiboot met zijn hoofd tegen het voorbijvarende schip geslagen? Misschien wel. Hij weet het zelf niet. Hij is bewusteloos thuis gebracht.

Nu zijn we weer samen; — wij allen.

En als we gegeten hebben — oom Jannus met de hoge zijden pet op — komt, als altijd, de Bijbel op tafel, wordt de pet er met eerbiedig gebaar naast gelegd, gaan om Jannus' strenge ogen rond.

„Wees maar gerust, oom Jannus,” denk ik. . . . „wij luisteren wel, wij zullen wel eerbiedig zijn.”

't Is vreemd: *na* die bange nacht kijk ik oom Jannus anders aan dan vroeger; kijk ik ook de *Bijbel* anders aan dan vroeger. Die schuwheid, die bangheid van vroeger is er niet meer. En als ik langs het kastje kom soms, met de Bijbel en zijn half-verbleeke gouden letters, kijk ik er naar met een stille eerbied. . . . „Biblia”.

Oom Jannus' zware, donkere stem leest van David. . . .

Aafje, die pas naar school is gegaan, probeert met haar kleine vinger letters *a* in haar bord te schrijven. Oom Jannus ziet het. Hij wacht. . . . Hij grijpt *niet* naar de pet. Kleine Aafjes appelwangetjes worden vuurrood. Ze luistert al weer.

. . . . .

Wat is dat alles nu lang, lang geleden.

Ik ben een man geworden. Peter en ik drijven nu samen de oude, goedbeklante wagenmakerszaak van oom Jannus. Wij zijn altijd trouwe vrienden gebleven.

Dikke Jan werd zeeman, machinist op een Oceaanstomer.

Aaf is getrouwd. Ze woont op een boerderij. Daar past ze goed met haar rode appelwangen. En als daar 's middags uit de Bijbel gelezen wordt, leert ze haar kleine Jannus, naast haar, eerbiedig luisteren.

Tante woont bij haar in. Ze is een oud vrouwtje geworden, met zilverwit haar. Een stil, eenvoudig mensje, goedig en vriendelijk, zoals ze altijd was; ook in onze kinderjaren.

Oom Jannus? . . . .

Oom Jannus is reeds lang ter eeuwige rust gegaan.

Toen hij ziek was en niet meer aan tafel komen kon, riep hij mij. Ik was toen al dertig jaar. Hij wees op zijn oude Bijbel, die op het kastje lag, nu náást zijn bed geschoven. . . . „Nou

moet jij bijbellezen na het eten, hoor! Jij kunt het 't best. En mijn pet heb je niet nodig, hè?...." Hij glimlachte. Ik had hem van vroeger alles verteld.

Toen hij zo moe, zo ziek was, dat hij niet meer spreken kon, legde hij nog eenmaal zijn hand op zijn Bijbel in oude, diepe eerbied.... 't Was, of hij ons allen nog eens, voor het laatst zeggen wilde: „Mijn heilige wegwijzer! In mijn *leven*; óók in mijn *sterven*. God is genadig. Zijn Woord blijft waar in eeuwigheid!”

Wat was ik een domme jongen, toen ik, zo lang geleden, bang was voor oom Jannus; bang voor zijn pet; bang voor de Bijbel. Hij was streng; maar hij meende 't zo goed met ons, kwâjongens. Hij wilde ons *ontzag* leren en *eerbied* voor de Schrift. Hij deed het zo vreemd; maar hij deed het uit liefde voor God. Nu ik zèlf oud geworden ben, weet ik ook, dat de Bijbel, het Woord van God, een lamp is voor onze voet, een licht op ons pad; dat alleen Gods genade onze zonden verzoenen kan; dat Zijn eeuwige liefde ons voor altijd gelukkig maken wil.

De man, die mij zo vroeg leerde in eerbied te luisteren, — 'k zal hem mijn leven lang *dankbaar* zijn.... Mijn brave, vrome Oom-Jannus-met-de-pet.

